

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK 16.	
Dokumentszám: IV/2111-0/2017		Érkezett: 2017 OKT 30.	
Erkezett: 2017 NOV 20.		MELLÉKLET:.....KÖZTÜK:.....	
Példány: 3	Kezelőiroda:	FOLAJSTROMSZÁM:.....	
Tisztelt Alkotmánybíróság!		UTÓIRATON:.....	

Alulírott, [REDACTED] (a továbbiakban: „**Indítványozó**”) – a csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőnk, dr. Duda Attila ügyvéd (dr. Duda Attila Ügyvédi Iroda, 1115 Budapest, Bartók Béla út 92-94. IV/22.) útján – az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CL. törvény 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a **Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Pfv.V.21.393/2016/5. számú ítéletének** (a továbbiakban: „**Ítélet**”) alaptörvényellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően az(oka)t semmisítse meg, mivel sérti az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdését, XXIV. cikk (1) bekezdését, XXVIII. cikk (1) bekezdését, az Alaptörvény 25. cikkének (1) bekezdését, 26. cikkének (1) bekezdését, a 28. cikkét, valamint az M) cikk (2) bekezdését.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

A Kúria Pfv.V.21.393/2016/5 számú ítélete a [REDACTED] alperes felülvizsgálati kérelme alapján született.

A per [REDACTED] keresete alapján indult, melyben a felperes (kereset-leszállítás szerint) 316 816 Euro és járulékai megfizetésére kérte alperest kötelezni, a polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 348 § valamint a 2003. évi LX. tv. 48 § (2) bekezdését, továbbá a Ptk. 339 § rendelkezései alapján. A követelés jogalapját képező tényadatok szerint az alperes munkavállalója, majd később függő biztosítási ügynöke, ügynöki tevékenysége keretében átvett felperestől több részletben 360.000,- EURO összeget, az alperes biztosító társaság életbefektetés plusz megnevezésű termékére kötött megállapodásra hivatkozással. Az összegek átvételét alperes munkavállalója [REDACTED] a szigorú számadású eredeti bizonylatokkal igazolta felperes részére. Alperes munkavállalója a megállapodás alapján, az alperesi Életbefektetés Plusz termék hozamaként kezdetben rendszeresen jutalékot fizetett

felperes részére az alperes nevében. 2011-től alperes munkavállalója megszüntette a jutalékok fizetését, majd megszakította a kapcsolatot felperessel. Felperes ekkor felkereste alperest, tájékoztatást kérve az általa befizetett összegekről, a biztosítóval kötött megállapodásról. Felperes így szerzett arról tudomást alperes 2011-ben adott válaszából, hogy alperes feljelentést tett a munkavállalója tevékenysége kapcsán, melyben alperes előadta, hogy munkavállalója több személytől átvett különböző összegeket, melyekkel a biztosító felé nem számolt el. A feljelentésében alperes elismeri, hogy a károkozó tevékenysége során okozott kárért a biztosító felelősséggel tartozik. A felek közötti egyeztetés során felperes teljes körű tájékoztatást adott alperesnek az általa ismert körülményekről, bemutatta az alperes nyugtáit, átadta azok fénymásolatát, és kérte kárának megtérítését. Felperes hivatkozott arra, hogy a pénzüsszegek átvételekor [REDACTED] [REDACTED] az alperes nevében és képviselőjében lépett fel, az alperes által kiállított nyugtákat használta fel, és megtévesztette felperest. Felperes a nyomozó hatóságnak részletesen előadta az ügyletkötés menetét, valamint az alperesi munkavállaló által alperes nevében jutalék címen kifizetett összegek adatait. Az elsőfokon eljáró Fővárosi Törvényszék 10. P. 24.286/2013/16 számú ítéletében kötelezte alperest, hogy fizessen meg felperesnek 221 771 Euro tőke és annak 2011. január 1. napjától a kifizetés napjáig járó, az Európai Központi Bank referencia kamatnak megfelelő kamatot. Kötelezte alperest arra, hogy fizessen meg a Magyar Államnak 1.050.000,- Ft illetéket, illetve alperesnek 400.000,- Ft elsőfokú eljárás költséget. Az első fokú bíróság indoklása szerint felperes kárát az okozta, hogy az alperessel munkaviszonyban, majd megbízási jogviszonyban álló ügynök a biztosítóközvetítői tevékenységgel összefüggésben az eseti díjakat átvette, de azokat eltérő módon másra használta fel és nem fizette vissza, amellyel felperesnek kárt okozott. Alperesi ügynök az alperes közvetítőjeként kereste meg felperest. Felperes 1978 óta ismerte [REDACTED] aki hosszú évek óta sikeres ügynöki tevékenységet folytatott alperesnél, és így felperes teljes mértékben megbízott benne. Bizalmát erősítette az, hogy felperes testvére korábban házasságban állt az alperesi munkavállalóval, tehát korábban felperesnek az alperesi munkavállaló a sógornője volt. Ugyancsak fontos bizalmi elemként jelent meg a fogyasztó felperesnél az alperesi biztosító társaság ismertsége és hírneve. Alperesi munkavállaló előadása szerint alperesi befektetési csoport kezelte az általa közvetített, ügyfeleitől származó befizetéseket. Felperes minden kétséget kizáróan alperes megbízottjának tekintette az üzletkötőt, akinek megbízhatóságához kétség nem fért. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperesi munkavállaló, majd később megbízott függő ügynök megbízása tette lehetővé a károkozást, így alperes felel a megbízottja által okozott kárért. Az elsőfokú bíróság a kárfelelősség tekintetében úgy rendelkezett, hogy felperest is kármegosztási kötelezettség terheli 30% arányban, figyelemmel arra, hogy nem tett lépést arra, hogy meggyőződjön, hogy a befektetést a biztosító nyilvántartja; a hozamokat bizonylat nélkül vette át közvetlenül az üzletkötőtől készpénzben. Felperesi felróhatóságot viszont nem értékelte súlyosabbnak, különös tekintettel arra, hogy az üzletkötő megtévesztette felperest azzal a tájékoztatással, hogy a kapcsolattartás csak rajta keresztül lehetséges, a hozamhoz is

rajta keresztül lehet hozzájutni, emiatt nem kell a biztosítóhoz bemenni. Erősítette felperes bizalmát az a tény, hogy szigorú számadású bizonylatokon vette át az üzletkötő a felperesi befizetéseket, és felperesen kívül a közeli családtagok (mint például alperesi munkavállaló korábbi férje, aki a felperes testvére) is a vélt életbiztosításba fizették megtakarított pénzüket. A hozamok is hosszabb ideig megfizetésre kerültek, ami szintén növelte felperes bizalmát. A bíróság ítéletében erre nem tér ki, de felperes arra is hivatkozott, hogy a megtévesztést elősegítette az is, hogy felperes az üzletkötő megkeresése előtt rövid idővel költözött Magyarországra, nem rendelkezett ismeretekkel a magyarországi pénzügyi és biztosítási ügyletekről, neki korábban hasonló jogügyletei nem voltak, és a biztosítóban, illetve ügynökében vetett bizalma mellett Magyarországon vetett bizalma is nagy volt.

Ítéletében az első fokú bíróság hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság EBH2005.1208 számú elvi bírósági határozatára is, mely kimondta, hogy amennyiben a megbízott képviselési jogkörében eljárva, de azzal visszaélve, szabályos szerződéskötési magatartást színlelve bűncselekményt is megvalósító felróható károkozó magatartást tanúsított, e magatartásért az alperes kártérítési felelősséggel tartozik a Ptk. 350. §-ának (2) bekezdése szerint alkalmazandó 348. §-ának (1) bekezdése alapján.

Mindkét fél fellebbezett az ítélet ellen. A másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla, 28.Pf.20.995/2015/11 számú ítéletében az elsőfokú ítélet által megállapított tényállást helyesnek tekintette, a kereseti kérelem jogalapját bizonyítottnak tekintette, és erre tekintettel, az elsőfokú bírósághoz hasonlóan a felperesi kártérítési kötelezettséget megállapította. A tényállást ugyanakkor kisebb részben hiányosnak tekintette, és ezért új tényállást állapított meg. Az ítélet indoklása szerint az elsőfokú bíróság helyes jogszabályok alkalmazásával nagyobb részt helytálló jogi következtetésre jutott, ezért csak kisebb részben változtatta meg az első fokú bíróság ítéletét. Tényként állapította meg, hogy felperes a befektetést életbiztosítási szerződéshez kapcsolódóan kívánta eszközölni az alperes biztosításközvetítő ügynöke javaslata és tájékoztatása alapján. A felperes tényelőadása és az alperes által tanúként meghallgatni kért ügynök előadása egybehangzóan igazolta, hogy a felperes szándéka alpereshez kapcsolódó biztosítói termékekre irányuló szerződéskötés és befizetés, és felperesben alappal alakult ki az a téves feltevés, hogy egy életbiztosítási szerződéshez kapcsolódó befektetésre vonatkozó szerződést kötött alperessel. Kiemelte a Fővárosi Ítéltábla, hogy a Bit. 48. § (2) bekezdése értelmében az ügynök közvetítői tevékenysége során okozott kárért a biztosító felelős. A Bit 33. § (1) bekezdése értelmében a biztosításközvetítői és a viszontbiztosítás közvetítői tevékenység (a továbbiakban: biztosításközvetítői tevékenység) a biztosítási vagy viszontbiztosítási szerződés (a továbbiakban: biztosítási szerződés) létrehozására irányuló rendszeres, üzletszerű tevékenység. E tevékenység kiterjed a biztosítási szerződések megkötésének elősegítésére, biztosítási termékek ismertetésére, ajánlására, az ezzel kapcsolatos felvilágosításra, illetve a biztosítási szerződések megkötésére, a biztosítási szerződések értékesítésének szervezésére,

továbbá a biztosítási szerződések lebonyolításában és teljesítésében való közreműködésre. A felelősség elbírálása során súlyozottan értékelte az Ítéltábla az alperes terhére, hogy az alperesnél használt, szigorú számadású, eredeti nyugtákat használt fel az alperesi üzletkötő a pénzüsszegek átvételének elismerésére. Az is kizárólag alperesi felelősségi körbe eső körülmény lehet, hogy a nyugták ismeretlen körülmények között kerültek az üzletkötő birtokába.

Az indítványozó megjegyzi, hogy a perben alperes ugyan hivatkozott arra, hogy a nyugták bizonytalan körülmények között kerültek az üzletkötő birtokába, de egyrészt ennek a ténynek nem lehet felperesre kihatása, másrészt ezt az előadását alperes nem bizonyította. Ezzel szemben bizonyított tény, hogy az üzletkötő által használt szigorú számadású bizonylatok alperesi üzletkötőt foglalkoztató alperesi újpesti fiók által rendelt és nyilvántartott bizonylatok voltak, és ezek ellenőrzése terén alperes rendkívül hanyagul járt el. A bizonylatok ellenőrzésére és megsemmisítésére is csak a rendőrségi feljelentést követően került sor. Alperesi üzletkötő ellen több panasz és kifogás volt, sőt figyelmeztetés is volt okirathamisítás miatt, mindezek ellenére alperes nem szüntette meg jogviszonyát az üzletkötővel, így lehetővé téve a további jogsértéseket. Az alperesi tevékenység hiányosságait a PSZÁF is megállapította és elmarasztalta alperest, mely határozat a perben becsatolásra került. Ezek a hiányosságok is hozzájárultak ahhoz, hogy a károkozás megvalósuljon.

Az ítéltábla egyetértett a Fővárosi Törvényszékkel és kiemelte, hogy a biztosító felelőssége kiterjed mind azokra a károkozásokra is, amelyek a megbízott ügynök a megbízás kereteit túllépve okozott, akár olyan tevékenységekkel is, melyeket a megbízó kifejezetten tiltott, esetleg bűncselekmény útján kifejtett tevékenységekkel, amennyiben ezekre a megbízási jogviszony teremtett lehetőséget. A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a tényadatok ismeretében azt is kiemelte, hogy a biztosítási szerződés létrejötte nem feltétele a munkáltató kártérítési felelősségének, az alperes Ptk. 348.§(1) bekezdésén alapuló felelőssége független attól, hogy az ügynök eljárásának eredményeként létrejött-e szerződés, azaz a biztosító ügynökének tevékenységéért szerződésen kívüli károkozása szabályai szerint is felel. A pénzek befizetését ösztönző perbeli alaphelyzetet a [REDACTED] ügynök általi életbiztosítási szerződéshez kötött befektetési lehetőségről való tájékoztatás teremtette meg. Az életbiztosítási szerződések közismerten egybeköthetők befektetéssel, illetőleg megtakarítással. Kétség kívül a megbízó terhére esik, ha az ügynök akár a közvetített termékről, akár a képviseleti jogának terjedelméről az ügyfélnek valótlan tájékoztatást ad. Mivel felperes nem az ügynök ígérete szerinti szolgáltatás megtérítését kérte az alperestől, nem volt annak jelentősége, hogy a felek között létrejött-e vagy sem biztosítási szerződés. A felperes a vagyonában beállt értékcsökkenés megtérítésére tartott igényt. Az ítéltábla egyetlen olyan körülményt sem látott, amely kétséget ébresztene abban a vonatkozásba, hogy a felperes szándéka az alperessel való szerződéskötésre irányult volna, mely tény minden rendelkezésre álló tényadat igazolt.

A másodfokú bíróság módosította a marasztalási összeget, figyelemmel arra, hogy álláspontja szerint a felperes által befizetett tőkeösszeg képezheti csak a kártérítés tárgyát. A 2009. január 1.-i befizetés nem tőke, hanem hozam volt a második 100 000- eurós befizetés után, mely összeg figyelembevételére a biztosítási szerződéses kötelem hiányára nincs lehetőség.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet. Az alperes a felülvizsgálati kérelmében a Pp.51 § a) bekezdésének, a Pp. 130 § (1) g), 157§ a), a 158.§(1) bekezdésének megsértésére hivatkozott. Alperes a felülvizsgálati eljárás jogalapjaként a Pp. 206. § (1) bekezdését jelöli meg másodlagosan. Az elsődleges kérelmeket a Kúria nem találta megalapozottnak, viszont a jogerős ítéletet a Pp. 206.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, és a keresetet teljes egészében elutasította. Figyelemmel arra, hogy a 206. § (1) bekezdése a tények mérlegelésére vonatkozik, kiemelt felelőssége van a bíróságoknak a tények helyes rögzítésében.

Az első és másodfokú bíróság ténymegállapításainak rögzítése, valamint a felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem pár elemének rögzítése mellett a Kúria, döntésének indoklását mindösszesen két oldalban foglalta össze. A tényadatok rögzítésekor a Kúria nem helyez megfelelő hangsúlyt (és ezzel a tényadatok objektív előadásának követelményét megsérti) a következő tényadatokra: a felperes abban a tudatban fizetett meg 360 000 Euro összeget az alperes ügynökének, hogy ezzel alperesi termékre köt megállapodást. A körülmények a felperes és alperes közötti szerződés létrejöttének látszatát ténylegesen alátámasztották: alperesi munkavállaló (később megbízott) volt a függő biztosítási ügynök, ténylegesen létező alperesi terméket kínált, alperesi szigorú számadású nyugtákon igazolta a pénzbefizetések átvételét, a pénzösszegek alpereshez történő befizetéséről tájékoztatta a felperest, rendszeresen jutalékot fizetett a termékre hivatkozással. Megjegyzem, a jutalékok alperes nevében történt megfizetésére utaló felperesi előadást alperes soha nem cáfolta, ezt a nyilatkozatot csupán összecszerűségében vitatta, így a hozam-kifizetések alpereshez kötődését a bíróságoknak valós tényként kellett elfogadnia, mely tény a Kúria ítélete mellőzi. Ugyancsak sérelmes, hogy a Kúria a tényelőadások rögzítése során csak az ítéletében kiemelt következtetéseket alátámasztó alperesi előadásokat rögzíti, és mellőzi az alperes előadásainak átfogó, és az alperesi álláspont bizonytalanságait tükröző teljes tényrögzítést. Így például nem került rögzítésre az a tény, hogy alperes biztosító társaság, amikor megismerte a károsultak előadásait és a részükre kiállított alperesi nyugtákat, a munkáltató felelősségét a munkavállalóért elismerte. Az sem kap helyet a tényállásban, hogy a jogügylet időpontjában alperes, mint biztosító társaság rendelkezett életbiztosítás és befektetéshez kapcsolt termékekkel, jogosult volt biztosításközvetítés mellett befektetési alapkezelésre, azaz az alperesi üzletkötő által kínált termékek értékesítésére jogosult volt. Az is tényadat, hogy a felperes által kapott bizonylatokon szereplő [REDACTED] elnevezésű termék létezett. Ebből következik, hogy önmagában az a tény, hogy az alperesi termékhez az alperes ügynöke hozamokat, magas hozamokat kínált, nem rendíti meg azt a felperesi állítást, miszerint ő az

alperes termékére kívánt szerződni. A Kúria tényadat rögzítése a 7. pontban is megkétszerezte, ugyanis az elsőfokú bíróság ítélete szerint a nyugták közül egy darab abban volt eltérő a többitől, hogy 10.000 Euro összeget felperes nem maga fizetett meg készpénzben. Az ígért és alperesi üzletkötő tájékoztatása szerint realizált 10 000 Euro hozam megfizetése helyett az ügynök ezen összegnek a tőkebefizetés formájában történő teljesítésére tett javaslatot felperesnek, mely javaslatot felperes elfogadta. Ezen összegnek tőkeként történő minősítését a bíróság végül nem fogadta el. Tehát a Kúria adatrögzítésével szemben a tény az, hogy kizárólag az összeg megfizetési módjában volt eltérés, és ez adott okot az összegben való marasztalás mellőzésére.

Alperesi tényelőadások bizonyítására alperes semmilyen bizonyítási eszközt nem vett igénybe a bűncselekmény elkövetésével vádolt volt alperesi üzletkötő tanúvallomásán kívül. Alperes tehát mindössze azzal kívánta azt bizonyítani, hogy – okirati bizonyítékok ellenére – a felperes és alperes közötti ügylet helyett felperes célja az volt, hogy az üzletkötővel, és ne alperessel kössön ügylet, hogy idézte az üzletkötő vallomását. A vallomás pedig nem szólt másról, mint arról, hogy az üzletkötő ugyan elismeri, hogy az alperes üzletkötője volt, az alperes nyugtáit használta, ezek szabályszerűen kerültek hozzá, ezeken igazolta a befizetéseket, létező termék nevét tüntette fel, a pénzt ténylegesen átadta az alperes egy csoportjának, de az ügyfeleket ő tájékoztatta arról, hogy az ügylet tulajdonképpen egy speciális (és ugyancsak alperesi csoporthoz kapcsolódó) ügylet. A felperes vitatta, hogy őt tájékoztatta volna az üzletkötő arról, hogy nem az Életbefektetés Plusz módozatú terméket takarna az ajánlat, és ennek tényleges bizonyítására alperes semmilyen bizonyítékot nem tudott előterjeszteni, maga a tanú pedig abban bizonytalan volt, hogy ez a tájékoztatás felperesre is kiterjedt volna. De felperesi álláspont szerint a bűncselekménnyel gyanúsított tanú vallomása nem is lenne alkalmas az okirati bizonyítékkal igazolt ténnyel szemben. Az alperesi üzletkötő jogosult volt olyan nyilatkozatokat tenni, melyek a felperes és alperes közötti jogviszony létrejöttéhez vezetnek.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Az ügyben jelenleg nincsen folyamatban felülvizsgálati eljárás, a jelen alkotmányjogi panasz éppen a már lezárt felülvizsgálati eljárásban a Kúria által meghozott ítélet alkotmányellenességének megállapítását kéri (az Indítványozó a rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőségeket kimerítette). Az ügyben perújítás a felperes részéről nem került kezdeményezésre.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 30. § (1) bekezdése alapján a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított 60 napon belül lehet írásban benyújtani. Az Indítványozó a Kúria Pfv.V.21.393/2016/5. számú ítéletét – mint sérelmezett döntést – **2017. szeptember 08.**

napján vette kézhez, így az alkotmányjogi panasz benyújtására nyitva álló határidő 2017. november 07. napján jár le.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

A jelen panasz-beadványban támadott Ítélettel érintett eljárásban az Indítványozó peres félként (felperesi pozícióban) szerepelt, amelynek okán az érintettsége (amely a csatolt okiratokból is igazolást nyer) külön bizonyítást nem igényel.

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

Álláspontunk szerint a Kúria az Ítéletében a felperes keresetét nem utasíthatta volna el, hanem a felülvizsgálati kérelem alaptalanságát állapította volna meg, vagy legfeljebb az első fokon eljáró bíróságot utasíthatta volna új eljárás lefolytatására, azonban okszerűtlen mérlegelése, és a téves megállapításai okán olyan következtetésre jutott, amely a felperes, mint fogyasztó Alaptörvényben biztosított jogait nyilvánvalóan sértette.

A jelen panasz-beadványban lentebb kifejtettek egyértelműen igazolják, hogy a fogyasztói jogok sérelme a bírói döntést érdemben befolyásolta, ugyanis a Kúria a terméket nem minősíthette volna „befektetésnek” (amennyiben a termék az is lenne, úgy a [REDACTED] [REDACTED] arra is van jogosítványa, így azért is helytállással tartozik a kártérítési kereset alapján és vonatkozásában) az ügyletet, és így az okszerű mérlegelés alapján nem utasíthatta volna el a felperes keresetét, különösen úgy, hogy a tényállást nem tárta fel, ezért a vonatkozó jogszabályi (különösen az ügyletkötés idején hatályos) előírásokat sértő határozatot hozott.

A Kúria elfogadta az alperes [REDACTED] mint fél előadását, hogy az nem biztosítási termék, annak ellenére, hogy az alperes saját weboldalának (lásd lentebb) tanúsága szerint az biztosítási termék, azaz az alperes kifejezetten rosszhiszeműen is járt el, ráadásul a Kúria a fél előadását – amely nem bizonyítási eszköz a Pp. szabályai szerint – fogadta el azon szigorú számadású nyugtával szemben, ami okirati bizonyítékul szolgált.

Amennyiben a Kúria a fogyasztói jogok sérelme nélkül hozta volna meg ítéletét, és nem sértette volna meg az Alaptörvényben biztosított felperesi tulajdon védelméhez való jogot, a bíróságok függetlenségének alapjogát, valamint az indítványozónak azon, Alaptörvényben biztosított jogosultságát, hogy a független és pártatlan bíróság tisztességesen elbírálja a jogait, továbbá a biztosítókra és a munkáltatókra törvényben rótt helytállási kötelezettséget a jogszabály céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezte volna, az indítványozó keresetét nem utasíthatta volna el.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

- XIII. cikk (1) bekezdése első mondata: **„Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez.”**
- XXIV. cikk (1) bekezdése: **„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.”**
- XXVIII. cikk (1) bekezdése: **„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.**
- 25. cikk (1) bekezdése: **„A bíróságok igazságszolgáltatási tevékenységet látnak el.”**
- 26. cikk (1) bekezdése **„A bírák függetlenek, és csak a törvénynek vannak alárendelve.”**
- 28. cikk: **„A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik.**
- M) cikk (2) bekezdés: **Magyarország biztosítja a tisztességes gazdasági verseny feltételeit. Magyarország fellép az erőfölénnyel való visszaéléssel szemben, és védi a fogyasztók jogait.**

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

A Kúria rendkívül rövid indoklásában rögzíti, hogy az elsődleges felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabálysértések alaptalanok. A Kúria rögzíti továbbá, hogy a Pp. 206. § (1) akként rendelkezik, hogy *„A bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el.”*

Önmagában azonban a Pp. 206. § (1) bekezdés rendelkezéseinek alapján történő felülvizsgálat nem eredményezheti a vonatkozó anyagi jogszabályhely megjelölése hiányában a felülvizsgálattal elérni kívánt célt. Sérül a Pp. hivatkozott rendelkezésének célja, és a Pp. 206. § (1) bekezdésének a Kúria szerinti értelmezése egyúttal nincs összhangban a bírák (esetünkben az első- és másodfokú eljárásban döntést hozó bírák) függetlenségének és mérlegelési szabadságának elvével.

A Kúria értelmezése alapján a Pp. 206. § (1) bekezdése alapján akkor állapítható meg jogszabálysértés, ha a bíróság iratellenes, ellentmondó, a per adataiból okszerűen nem következő megállapítást tett, vagy a bizonyítási eljárás lefolytatására vonatkozó előírások megsértésével helytelen ténybeli következtetésre jutott. Az alperes a felülvizsgálati kérelemben nem tudott megjelölni olyan – a bizonyítási eljárás lefolytatására vonatkozó – jogszabályt, melyet az első és másodfokú bíróság megsértett volna. Ilyen jogszabálysértést a

Kúria sem állapított meg. A bizonyítékok számbavételénél a Kúria iratellenesen állapítja meg, hogy kevés bizonyíték állt rendelkezésre. Hiszen a nyugtákon kívül rendelkezésre álltak a munkaviszonyt és megbízási jogviszonyt igazoló okiratok, a felperesi befizetések pénzügyi alapját igazoló okiratok, a PSZÁF jelentés, alperesi nyilatkozatok a helytállási kötelezettségről, alperesi nyilatkozatok a nyugtáknak az alperes [REDACTED] részére történő kiadásáról, tanú- és felek nyilatkozatai, és egyéb bizonyítékok. Sem az első fokú, sem a másodfokú bíróság előtt nem merült fel kétség a jogalap bizonyítására rendelkezésre álló adatok tekintetében, így amennyiben a Kúriában felmerült az, hogy a bizonyítási eljárás nem volt teljes körű, úgy az eljárás megismétlésére kellett volna utasítania az alsóbb rendű bíróságot. Az ítélet 23. pontjában a Kúria kifogásolja, hogy a felperes, mint fogyasztó nem ismerte az életbiztosítási ügylet részleteit, holott erre a kérdésre sem az elsőfokú, sem a másodfokú eljárás nem terjedt ki, és a fogyasztók átlaga nem is rendelkezik részletes ismeretekkel az általa kötött biztosítási ügyletekről. De felperes tisztában volt az általa választott, az alperesi üzletkötő által ajánlott termék lényeges elemeiről, melyek az ajánlatnak is megfelelő bizonylatokon feltüntetésre kerültek. Ezen túl az üzletkötő tájékoztatta felperest arról, hogy a befizetett tőkeösszeg visszafizetésre fog kerülni, a hozamok megfizetése mellett. A fogyasztók a biztosítási ügyleteket általában azok elnevezése, célja szerint kötik meg, ezen túl a biztosítás részleteit az átlagos fogyasztó jellemzően nem elemzi. Így eljárási szabálysértés itt nem történt. De kihangsúlyozom, bírói eljárási hiba esetén a Kúria eljárása akkor lehetne helyes, ha a bíróságot kötelezi a mulasztása pótlására, és nem teheti meg a jogalkalmazással felruházott Kúria, hogy a bírói hiba eredményeként a fél jogérvényesítését akadályozza, ellehetetleníti. Nem egyeztethető össze a Pp. 206. § (1) bekezdésére alapozott döntés követelményeivel a Kúria ítéletének 24. és 25. pontja sem. A Kúria ítélete 24. pontja az alperesi üzletkötő azon vallomását emeli ki, miszerint az üzletkötő nem biztosítási, hanem befektetési terméket ajánlott, mely tényrögzítés téves, ugyanis az alperesi termék egy biztosítással vegyes befektetésre utalt.

A Kúria ítéletének 25. pontja a szerződés létrejöttének hiányára utal, mely állítást arra alapozza, hogy nem volt felperesi ajánlat. Ez a ténymegállapítás szintén téves, hiszen felperes a befizetés eszközlésével, valamint az alperesi üzletkötőnek a nyugtán rögzített paraméterekkel és szóbeli előadással tett ajánlatának elfogadásával maga is ajánlatot tett a jogviszony létrehozására. A 26. pont szerinti tényrögzítés ugyancsak téves, ugyanis a bíróságok nem azt vizsgálták, hogy volt-e jogosultsága az üzletkötőnek az adott paraméterekkel jellemzett ügylet ajánlására és megkötésére, hanem azt, hogy egyáltalán eljárhatott-e az alperes biztosító termékeinek közvetítése tárgyában. Abban pedig nem merült fel semmilyen kétely, hogy az üzletkötő, mint függő ügynök eljárhatott a [REDACTED] nevében.

A Kúria ugyan a 206. § (1) bekezdésére alapozza döntését, de indoklásából nem tűnik ki, pontosan mi a jogszabálysértés a felülvizsgálattal megtámadott döntésekben. Konkrét jogszabálysértést maga a Kúria sem rögzít, csupán arra hivatkozik (29. pont), hogy

okszerűtlen volt a másodfokú bíróság mérlegelése. Így a Kúria ítélete ellentétes az Alaptörvény XXIV. cikkében rögzített indoklási kötelezettséget előíró rendelkezéssel is.

Emellett meg kívánjuk jegyezni, hogy a per tárgya kártérítés volt, nem pedig szerződés létrejöttének megállapítása, így a Kúria jogszabályellenes döntést hozott, túlterjeszkedett a kereseten. Lényegesnek tartjuk azt is, hogy amennyiben a Kúria „befektetésnek” is minősítette az egyébként nyilvánvalóan biztosításnak minősülő ügyletet, úgy abban az esetben sem tártá fel a tényállást, tekintettel arra, hogy az alperes [REDACTED] a „befektetésre” is volt jogosítványa (amelyet az MNB – korábban PSZAF – nyilvántartása is igazol), amelyet nem járt körül nem hogy teljes körűen, de semmilyen módon és formában a Kúria. Amennyiben ugyanis „befektetés” is lett volna az ügylet, úgy a jogosítványai alapján az alperes [REDACTED] azért is helytállási kötelezettséggel tartozott volna, amelyet a mérlegelés során a Kúria figyelmen kívül hagyott, megsértve ezzel is a felperes, mint fogyasztó jogait, valamint a Pp. 206. § szerinti, a Kúriára is irányadó jogszabályi rendelkezéseket. A fogyasztói jogok megsértésének következtében sérült az indítványozónak a tulajdonhoz való joga is. Ingatlan vagyona értékesítéséből származó pénzét abban a tudatban adta át a nemzetközi hírnévvel bíró biztosító társaság képviselőjének, hogy életbiztosításával együtt a vagyona is biztosítva lesz. A fogyasztókkal szembeni fokozott felelősség mellőzése az indítványozó teljes vagyonának és létbiztonságának elvesztéséhez vezetett.

A Felperes, mint indítványozó álláspontja szerint a Kúria felülvizsgálni kívánt ítélete alaptörvény-ellenes, jelesül: az Alaptörvény M) cikk (2) bekezdésébe ütközik, hiszen ellentétes az Alaptörvény fogyasztói jogok védelmére vonatkozó rendelkezésével. Álláspontunk szerint a hatalmi ágak szétválasztásának elve alapján az igazságszolgáltatást rendes jogorvoslattal megvalósító Kúriának is figyelemmel kellett volna lennie ítéletében a felperes, mint fogyasztó jogainak védelmére. Álláspontunk szerint a felülvizsgálni kért ítélet által felszínesen feltárt tényállás kialakítása során a Kúria a felperest hátrányosabb helyzetbe hozta azáltal, hogy nem volt tekintettel a fogyasztó kiszolgáltatottabb helyzetére a per alapját képező jogügylet vizsgálata során.

Előre kívánjuk bocsátani, hogy a fogyasztók védelme olyan jogelvnek tekinthető, mely kapcsán már a Biblia is rögzít alapvető parancsolatokat a Leviták Könyvében (19, 35. és 36.) A későbbi jogfejlődés már írásos, komplex törvényi rendelkezéseket dolgozott ki a fogyasztói jogok védelme érdekében, mely – amennyiben arra az igazságszolgáltatás releváns fórumai ténylegesen figyelemmel vannak – hatékony védelemben részesíthetik a fogyasztókat a visszaélésekkel szemben.

Már az 1990-es évek második fele óta elterjedtek hazánkban a befektetéssel vegyes életbiztosítások, melyet az alperes [REDACTED] alkalmazott szakmai gyakorlatában. A biztosítóról és a biztosítási tevékenységről szóló 2003. évi LX. törvény (rég *Bit.*) 3. § (1) bekezdés 4. pontja határozta meg a befektetési egységekhez kötött életbiztosítás (unitlinked)

fogalmát, mely alatt olyan életbiztosítási terméket értett, amelynél a biztosító a biztosítási szerződés alapján képzett biztosítástechnikai tartalékot az általa létrehozott, önálló befektetési politikával rendelkező, elkülönítetten kezelt befektetési egységekből álló - eszközállományokba (eszközalapokba) vagy más, befektetési alapkezelésre jogosult társaság által kezelt befektetési alapokba helyezi befektetés céljából.

Az alperes [REDACTED] weboldaláról mind a mai napig is elérhető a perben nevesített és a szigorú számadású nyomtatványokon rögzített „Életbefektetés plusz” módozatú termék hozamtáblázata, mely egészen 2002-től napjainkig mutatja be az évesített hozamokat:

[REDACTED]	[REDACTED]	[REDACTED]	[REDACTED]
[REDACTED]	[REDACTED]	[REDACTED]	[REDACTED]

A Kúria ezt sem tárta fel, így olyan terméket – nyilvánvalóan tévesen és jogszabályellenesen – minősített befektetésnek, amely mind a perben csatolt nyugták, mind a jogszabályok, mind az alperes weboldalának tájékoztatás, mind pedig a jelen beadványban írtak okán és alapján biztosításnak minősült!!! **Ebből eredően a Kúra az Ítéletben téves minősítése eredményeképpen a felperes, mint fogyasztó hátrányára és sérelmére tért el jogellenesen, és Alaptörvénybe ütköző módon.**

Erre tekintettel a felperes, mint fogyasztó mind 2007-ben, mind később megalapozottan dönthetett úgynevezett befektetéssel vegyes életbiztosítás megkötéséről, annak folyamatos fizetéséről, mely kapcsán a Kúria (a 2017-es évben, azon évbeli – egyébként téves és jogellenes – meggyőződése alapján hozott) Ítéletével olyan körütekintést várt el tőle, mely – álláspontunk, illetve csupán az biztosítási területen szakmailag jártas személytől várható el, nem pedig egy laikus fogyasztótól, kinek fejében az életbiztosítás és a befektetés fogalmak egybefonódnak. A Kúria ítélete 23. pontjában rögzíti is azt a tényt, hogy „A felperes bár a büntetőeljárásban és a jelen perben is azt adta elő, hogy életbiztosítást kívánt kötni, az általa megkötni kívánt, megkötni vélt biztosítás semmilyen jellemzőjére nem tudott előadást tenni...”

Egy az interneten is elérhető, „Fogyasztóvédelem-fogyasztó-átlagfogyasztó Definíció-megfelelőség analízis” című tanulmány/szakdolgozat (http://akk.uni-nke.hu/uploads/media_items/2ttt.original.pdf) is vizsgálja a vonatkozó joggyakorlatot, jogelméletet.

A tanulmány szerzője egyrészt nemzetközi jogesetek, másrészt többek között Fővárosi Ítéltáblai határozatok vizsgálata alapján írja körül a magyar jogalkalmazói gyakorlat átlagfogyasztóját (lásd pl: Fővárosi Ítéltábla 2.Kf.27.171/2012/4. számú határozatát), aki az adott helyzetben elvárható körütekintéssel, figyelmességgel jár el, azonban nem kételkedik a tájékoztatások szavahihetőségében, azokat nem fogadja fenntartással, hanem jóhiszeműen bízik azok valóságtartalmában, bízik az üzleti tisztesség követelményének érvényesülésében.

Az Alaptörvény M) cikk (2) bekezdésének ezt a fogyasztót kell megvédenie és – álláspontunk szerint – a Kúria felülvizsgálat tárgyát képező ítéletében az okszerűtlenségi érveléssel való előhozakodás egyáltalán nem veszi figyelembe a fogyasztó védendő érdekeit.

Amennyiben a jelen vizsgálat tárgyát képező peres ügyben megvalósult Kúriai gyakorlat válna általánossá, úgy az állam szembe menne mind az európai uniós direktívákban, mind a hatályos Polgári Törvénykönyv fogyasztóvédelmi rendelkezéseiben, mind pedig az egyéb jogszabályokban, jogalkalmazói gyakorlatban általános és a fogyasztói státuszt méltányló jogalkalmazó szereppel.

A Kúria – az okszerű mérlegelésre vonatkozó kötelezettsége ellenére, valamint, ha már „befektetésnek” minősítette a nyilvánvalóan biztosítási terméket – nem vette figyelembe azt sem, hogy a MiFID szabályai (Markets in Financial Instruments Directive) 2007. év végével kerültek be a magyar joggyakorlatba, és ezen időponttól kezdett terjedni az a szemlélet, immár jogszabályi kötelezettségek formájában is a pénz-és tőkepiacon, hogy a befektetési szolgáltatóknak – de nem a biztosítási piacon eljáró befektetéssel vegyes biztosítási termékeket forgalmazó biztosítóknak(!) – minősíteniük kell az ügyfeleiket tájékoztatási szintjük, kockázatviselési hajlandóságuk alapján.

A biztosítási piac szabályozása során a befektetéssel vegyes életbiztosítási termékek felügyeleti szabályozására csak 2012. december 4-ével került kiadásra ajánlás (az időközben már ez is meghaladottá vált és ezáltal hatályon kívül helyezésre került) a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete elnökének 13/2012. (XII. 4.) számú ajánlása a befektetési egységekhez kötött (unit-linked) életbiztosításokkal kapcsolatos prudenciális és fogyasztóvédelmi elvek alkalmazásáról. Ezen ajánlás váltotta a témában a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete által kiadott 10/2007. számú vezetői körlevelet, mely a legjobb gyakorlat kialakítása érdekében kívánt felügyeleti iránymutatást adni a biztosítói piac vezetői számára (<https://www.mnb.hu/letoltes/pszfhu-dearceo10-2007-2.pdf>).

Ezen körlevél hatálya alatt valósultak meg a panasszal érintett perben vizsgált, szigorú számadású nyomtatványon átvett pénzösszegre vonatkozó ügyletek. A körlevél 4. oldalán az eszközalap portfólió hozammérése kapcsán a felügyeleti hatóság 2007-ben a következőt rögzíti: *„A Felügyelet ezért javasolja, hogy megállapítható legyen az eszközalap befektetési politikájából, hogy a befektetési kockázatot melyik fél milyen módon viseli, különösen érvényes ez hozamra vonatkozóan tett ígéret esetén, amely esetben a hozamígéret mértéke feletti hozamrészt illetően az ügyfél viseli a befektetési kockázatot.”*

A fenti kiemelést azért tartjuk nagyon jelentősnek a felülvizsgálni kért Kúriai Ítélet szempontjából, hiszen 8-10 évvel ezelőtt egy befektetéssel vegyes életbiztosítási termék kapcsán a felperes (jelen esetben az Indítványozó), mint laikus fogyasztó oldaláról teljességgel életszerű volt a Kúriai Ítéletben számára utóbb felrótt, s ezáltal pervesztességet

eredményező magatartása és tudattartalma, miszerint annak volt csupán a felperes tudatában, ismeretében, hogy egy [REDAKTOR] biztosítási ügynökkel életbiztosítást kívánt kötni, illetve annak 10%-os hozamával volt tisztában, a többit bizalmi viszonya alapján úgymond biztosításközvetítő intézte, kinek magatartásáért és eljárásáért az EBH2005.1208. elvi döntés analógiája, illetve az alaptörvény M) cikk (2) bekezdésében foglaltak alapján az alperes biztosító kell, hogy feleljen.

A fentebb hivatkozott alaptörvényi rendelkezésekből értelemszerűen következik, miszerint a bíróságoknak kizárólag jogalkalmazási, jogértelmezési jogkörük van, jogalkotási jogkörrel nem rendelkeznek. A jogértelmezési gyakorlat körében is köti a bíróságokat a jogszabályi rendelkezések betartása, hogy azokat az adott törvényekkel és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék és alkalmazzák.

Megítélésünk szerint a jelen panasszal támadott **Ítéletben foglalt megállapítások több ponton ellentmondanak a hivatkozott Alaptörvényi rendelkezéseknek, azok téves és túlterjeszkedő jogértelmezésen alapulnak.**

3. Egyéb nyilatkozatok és melléletek

a) Nyilatkozat arról, ha az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Az Abtv. 53. § (4) bekezdése értelmében a bíróság az alkotmányjogi panaszban támadott döntés végrehajtását az Alkotmánybíróság eljárásának befejezéséig felfüggesztheti. A jelen panasz-beadvány előterjesztésével egyidejűleg az elsőfokú bíróságnál a panasszal támadott Ítélet végrehajtásának felfüggesztését is külön íven szövegezett beadványban, írásban kérte.

b) Ügyvédi meghatalmazás eredeti példánya, vagy jogtanácsosi igazolvány másolata, ha az indítványozó jogi képviselővel jár el. (Melléklet)

A jelen beadvány mellékleteként – tekintettel arra, hogy az Indítványozó jogi képviselővel jár el – csatolásra kerül azon ügyvédi meghatalmazás (amely az ügyvédi törvény értelmében teljes bizonyító erejű magánokiratnak minősül), amely kifejezetten az Alkotmánybíróság előtti képviselet ellátására terjed ki.

c) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról (Melléklet)

Az Indítványozó személyes, valamint a jogi képviselő(k) személyes/céges adatainak nyilvánosságra hozatalához nem járulunk hozzá.

d) Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata (Melléletek)

A jelen panasz-beadvány mellékleteként csatolásra kerül az Alkotmánybíróság előtti eljárásra jogosító **ügyvédi meghatalmazás egy eredeti**, valamint az első fokon eljáró **Fővárosi**

Fővárosi

Törvényszék 10.P.24.286/2013/16. számú ítéletének, a másodfokon eljáró Pécsi Ítéltábla, 28.Pf.20.995/2015/11. számú ítéletének és a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Pfv.V.21.393/2016/5. számú ítéletének egy-egy másolati példánya.

Kelt: Budapest, 2017. október 25.

[REDACTED]
[REDACTED]
Dr. Duda Attila ügyvéd (Dr. Duda Attila Ügyvédi Iroda)

1115 Budapest, Bartók Béla út 92-94. „A” lhz. IV. emelet 22.

email: drdudaau@gmail.com; telefon: +36-1-6333710

valamint

Dr. Mihály Noémi Klára ügyvéd

1054 Budapest, Alkotmány u. 12. 1. em. 4.

e-mail: ugyved@drmihaly.hu; tel: +36 1 3024099

Dr. Mihály Noémi Klára ügyvéd
1054 Budapest, Alkotmány u. 12. 1. em. 4.
Postacím: 1363 Budapest, Pf. 22.

Jogi képviselők úgy nyilatkoznak, hogy a hivatalos iratok kézbesítését Dr. Duda Attila ügyvéd címére kérik.